нѣма да допуснатъ единъ руски юнкеръ, руски офицеръ, да стжпи на тѣхна земя, особно ако произлиза отъ раята.

Отдавна нашата вечера бѣше свършена и софрата раздигната. Ние съ братчето ми се бѣхме наиграли. Това правѣхме следъ всѣка вечера. Сега сънь бѣше натежалъ на клепкитѣ ни. Азъ се присвихъ и сложихъ глава на бащиното си колѣно, а Митко на мамина скутъ. Макаръ азъ да предпочитахъ майка си, всѣкога отстжпяхъ на братчето си като на по-малко. Азъ се борѣхъ между сънь и будность. Това, което говорѣха тате, мама и баба за Бейрутлиевъ, ме занимаваше ту въ будно състояние — примѣсено съ надежди и страхове, ту въ сънь, — украсено съ невъзможни изгледи. Разбрахъ ясно: че и българинъ може да стане офицеръ и то по-важенъ отъ турски. Схванахъ още, че има една по-голѣма и по-силна държава отъ турската, която приема българитѣ като свои. Това е Русия. Знаехъ вече много нѣща и за баба Тенка Бейрутлийката, и за портрета, и за това, дето забравила да запали на време свѣщь предъ св. Богородица.

По едно време разговора свърна за баташкото клане, за руситѣ, които се разсърдили много на турцитѣ, задето сж толкова християни избили, за бойоветѣ, които сж почнали и още какви ли не други страшни работи. Азъ съмъ заспалъ. Сънувамъ: турци връхлитатъ нашата кжща. Подпалватъ я. Тя вече гори. Ние сме се скрили въ зимника и треперимъ отъ ужасъ. Да излѣземъ на вънъ, да побегнемъ — не можемъ — турцитѣ ще ни изколятъ. Да останемъ въ зимника, ще изгоримъ живи..! Ридание ме е задушило въ съня. Усетихъ — мама ме буди, за да ме успокои. Събуденъ вече, азъ още викахъ: — турци! гори кжщата! Колятъ!..